

Az elpecsételés

„Akkor a fülem hallatára hangosan felkiáltott: Gyertek elő, város ostorai! Mindegyiktek tartsa kezében öldöklő szerszámaikat... {5T 207.2}

Ekkor a fehér ruhába öltözött férfit hívta, akinek íróeszközök voltak az oldalán, és az Úr így szólt hozzá: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és jelöld meg azoknak az embereknek a homlokát, akik siránkoztak és bánkódtak a szörnyűségek miatt, amelyeket művelnek benne. A többieknek meg ezt mondta a fülem hallatára: Menjetek utána, járjátok be a várost és pusztítsatok! Ne nézzetek rá irgalommal és ne könyörüljete rajta! Öreget, ifjút, hajadont, gyermeket és asszonyt egyaránt öljetek meg és irtsatok ki mindenkit! Akinek azonban jel van a homlokán, azt ne bántsátok. Szentélyemnél kezdjétek. Megkezdték tehát a véneken, akik a templom előtt voltak.” (Ezék. 9:1, 3-6) {5T 207.3}

Jézus rövidesen elhagyja a mennyei szentélyben a kegyelem trónját, hogy az igazságszolgáltatás palástját öltse magára, s csapásokban töltse ki haragját azokra, akik nem fogadták el a felajánlott világosságot. „Mivel nem éri azonnal utol az ítélet a gonoszokat cselekedőt, egészen arra van az emberek fiainak szíve öbennük, hogy gonoszt cselekedjenek.” (Préd. 8:11) Az Úr türelme ahelyett, hogy meglágyítaná azok szívét, akik nem félik Istent és nem kedvelik az igazságot, még inkább megerősíti őket gonosz útjaikban. Pedig Isten türelmének is van határa, s ezt sokan átlélik. Ezért Isten kénytelen lesz beavatkozni. {5T 207.4}

Azt mondta az Úr az emoreusokról: „Csak a negyedik nemzedék tér meg ide, mert az emoreusok gonoszága még nem telt be.” (I. Móz. 15:16) Bár ez a nép híres volt a bálványimádásról és a romlottságról, nem töltötte még csordultig a gonoszok poharát, ezért Isten nem adott parancsot az elpusztításukra. Még látniuk kell Isten hatalmát, hogy ne lehessen semmilyen kifogásuk. A szánakozó Teremtő hajlandó eltérni gonoszágukat a negyedik nemzedéktől, s ha akkor sem látszanak a javulás jelei, büntetésük rájuk zúdul. {5T 208.1}

A végtelen Isten minden nemzettel csalhatatlan pontossággal számol el. Míg felajánlja kegyelmét, míg bűnbánatra hív, nyitva van előttük a megtérés útja. Haragját akkor tölti ki, amikor számlájuk elérte a kijelölt összeget. Isten kegyelme véget ér, s nincs többé könyörgés értük. {5T 208.2}

A látnok, amikor végigtekintett a korszakokon, a mi napjaink felől kapott látomást. Korunk nemzetei példátlan kegyelemben részesülnek. A menny áldásainak színe-javát kapták, de egyre növekvő büszkeségük, irigységük, bálványimádásuk, Istennel szembeni megvetésük és rút hálátlanságuk terhelik számláikat. Ezek most gyors ütemben telnek be Istennél. {5T 208.3}

A leginkább megrázó számomra, hogy akik a legnagyobb világosságot és a legtöbb kiváltságot nyerték, azokat is beszennyezte az uralkodó gonoszok. A körülöttük lévő gonoszok hatására még az igazság hitvallói is kihűltek, elsodorta őket a bűn erős árja. Az igaz istenfélelmet és szentséget támadó egyetemes gúnyolódás arra készíti azokat, akik nem állnak szoros kapcsolatban Istennel, hogy elveszítsék tiszteletüket az Ő törvénye iránt. Ha követnék a világosságot, ha szívükből engedelmeskednének az igazságnak, ez a szent törvény csak annál becsesebb lenne a szemükben, mivel mások megvetik és félrelökik. Ahogyan az Isten törvénye iránti tiszteletlenség egyre nyíltabb lesz, egyre élesebb lesz a határ is a világ és a törvények megtartói között. Az isteni előírások iránti szeretet olyan mértékben növekszik az egyik csoportnál, amilyen mértékben fokozódik e rendelkezések megvetése a másikonál. {5T 209.1}

A válság gyorsan közelít, Isten meglátogatásának ideje hamarosan elérkezik. Bár gyűlöli a büntetést, mégis végre kell hajtania, méghozzá rövidesen. A világosságban járók felismerik a közeledő vészt, de nem szabad álmos nemtörődömséggel várniuk a romlásra, azzal nyugtatva magukat, hogy Isten majd elrejti népét a meglátogatás napján. Nem így van. Meg kell érteniük, hogy kötelességük mások megmentéséért szorgoskodni, erős hittel Istentől várva a segítséget. „Sokat tehet az igazak odaadó könyörgése.” (Jak. 5:16) {5T 209.2}

Az istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen az erejét. Amikor az egyház veszélye és válsága a tetőpontra hág, a világosságban járó kis csapat siránkozni és bánkódni fog a Földön folyó szörnyűségek miatt. Annál buzgóbban emelik fel imáikat az egyház javáért, mivel a gyülekezet tagjai a világ példáját követik. {5T 209.3}

A maroknyi hűséges buzgó imája nem vész kárba. Amikor az Úr mint igazságszolgáltató közeleg, egyúttal azok védőiként is jön, akik a hitet tisztán, magukat pedig folt nélkül őrizték meg. Ekkor áll bosszút az Úr választottaiért, akik éjjel és nappal hozzá folyamodnak, még ha hosszan tűr is. {5T 210.1}

A parancs így szól: „Menj át a város közepén és jegyezz jegyet azok homlokára, akik siránkoznak és bánkódnak a szörnyűségek miatt, amelyeket művelnek benne.” (Ezék. 9:4) Ezek a siránkozók és bánkódók az élet igéjét dicsőítették, feddtek, tanácsoltak és kérleltek. Néhányan, akik előbb ugyan szégyent hoztak Istenre, megbánták bűneiket és megalázták szívüket. Isten dicsősége azonban már eltávozott Izraelből. Bár sokan gyakorolták a vallás külsőségeit, mégis hiányzott belőlük Isten ereje és jelenléte. {5T 210.2}

Amikor Isten haragja csapásokban nyilvánul majd meg, Krisztus alázatos követői kitűnnek a világból lelkük gyötrelme miatt, mely siránkozásban és bánkódásban, feddésekben és figyelmeztetésekben mutatkozik meg. Míg mások leplezni próbálják a gonoszúságot és kifogásokat találnak az uralkodó gazságokra, azok, akik szívükön viselik Isten becsületét és szeretik az embereket, nem maradnak csöndben, hogy bárki tetszését elnyerjék. Az igazságtalanok szentségtelen cselekedetei és szavai napról napra gyötrik igaz lelküket. Képtelenek gátat vetni a bűnök elsöprő árjának, ezért telve vannak szomorúsággal és aggodalommal. Amikor még azok otthonaiban is a vallás megvetését látják, akik nagy világosságot nyertek, akkor gyászolni fognak Isten előtt. Sírnak és gyötrik lelküket, amikor látják a gyülekezetben a büszkeség, kapzsiság, önzés és csalás megannyi változatát, és hogy sokan lábbal tapossák az Isten Lelke által ihletett feddések, Istenre gyalázatot hoznak, az igazságot pedig hatástalanná teszik, miközben Sátán szolgálói diadalmaskodnak. {5T 210.3}

Akik nem bánkódnak sem a saját lelki tisztátalanságuk, sem a mások bűnei miatt, azok nem nyerik el Isten pecsétjét. Az Úr megbízta küldötteit, akiknek kezében fegyver volt: „Menjetek, járjátok be a várost és pusztítsatok. Ne nézzetek rá irgalommal és ne könyörüljete rajta! Öreget, ifjút, hajadont, gyermeket és asszonyt egyaránt öljetek meg és irtsatok ki mindenkit! Akinek azonban jel van a homlokán, azt ne bántsátok. Szentélyemnél kezdjétek. Elkezdtek azért a véneken, akik a templom előtt voltak.” (Ezék. 9:5-6) {5T 211.1}

Látjuk, hogy Isten templomára – az egyházra – mérték Isten haragjának első csapását. A vének, akiknek Isten nagy világosságot adott, s akik a nép lelki őrizői voltak, elárulták a beléjük helyezett bizalmat. Az volt a véleményük, hogy nem kell csodákra és Isten hatalmának kifejezett megnyilvánulására várni, mint a régmúlt napokban. Megváltoztak az időök. E szavak csak még inkább megerősítették hitetlenségüket, ezért az mondták: Az Úr nem tesz sem jót, sem rosszat. Túlságosan kegyelmes ahhoz, hogy csapásokkal sújtsa népét. A „Béke és biztonság!” (I. Thessz. 5:3) e férfiak jelmondata, akik nem hallatják hangjukat mint harsonákat, hogy megmutassák Isten népének vétkeiket és Jákob házának bűneit. Őket, akik többé nem hajlandók figyelmeztetni, éri először Isten igazságszolgáltatása. Mindenki elpusztul, akit Isten szolgálói nem pecsételtek el. {5T 211.2}

A földi szem csak azt látta, hogy a hűségesek a tisztátalanságok miatt siránkoztak és bánkódtak. De a legsúlyosabb bűnök, amelyek felkeltették a tiszta és szent Isten féltő szeretetét, rejtve maradtak. A szívek mindentudó kutatója ismeri a romlás munkásainak összes titokban elkövetett bűnét. Ezek biztonságban érzik magukat, s mivel Isten hosszútűrő, azt mondják, hogy az Úr nem lát, majd úgy tesznek, mintha az Úr elfeledkezett volna a Földről. Isten mégis leleplezi majd képmutatásukat, megmutatja a bűnöket, amelyeket olyan gondosan takargattak. {5T 211.3}

Nem menti meg őket a magas rang, tekintély vagy világi bölcsesség, sem a felszentelt hivatal attól, hogy feláldozzák elveiket, amikor álnok szívükre lesznek hagyatva. Akiket megbízhatóknak és igazaknak tartottak, azok bizonyulnak a hitehagyás szervezőinek, a közöny és Isten kegyelmével való visszaélés előljáróinak. Gonosz útjukat Isten nem tűri többé. {5T 212.1}

Az Úr vonakodva vonja vissza jelenlétét azoktól, akiket nagy világossággal áldott meg s akik mások szolgálata közben tapasztalták az Ige erejét. Valamikor Isten hűséges szolgálói voltak, akiket Ő jelenlétével és irányításával tüntetett ki; de eltávoztak tőle és tévelygésre vezettek másokat is. {5T 212.2}

Az isteni igazságszolgáltatás nem sokáig várat már magára, s Isten pecsétjét csak azok homlokára helyezik majd, akik bánkódnak a tisztátalanságok miatt. Akik a világhoz húznak, akik együtt esznek és isznak a részegesekkel, azokra biztos pusztulás vár a romlottság munkásaival együtt. „Az Úr szeme az igazakon és füle

könyörgő szavukon, de a gonoszt cselekvőkkel szembe fordul.” (I. Pt. 3:12) {5T 212.3}

Tetteink határozzák meg, hogy elnyerjük-e az élő Isten pecsétjét, vagy fegyverektől fogunk-e elhullani. Isten haragpoharából néhány csepp már a Földre hullott, de a hét utolsó csapás idején örökre késő lesz bűnbánatot tartani és menedék után nézni. Az elfedező vér nem mossa le többé a bűnt. {5T 212.4}

„Abban az időben felkel Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak oltalmazója, mert olyan szorongattatás ideje következik, amilyen még nem volt soha, amióta nemzetek vannak. Abban az időben megszabadul néped, mind, aki be van írva a könyvbe.” (Dn. 12:1) Mire ez a nyomorúságos idő eljön, addigra mindenki felől döntöttek már, véget ért a próbaidő, véget ért a megátalkodottak iránti kegyelem. Az élő Isten pecsétje ott lesz már népén. Ez a kis maradék nem tudja megvédeni magát a világ hatalmasai ellen vívott halálos küzdelemben, Sátán seregei ellen, ezért Istent választják védelmüknek. A Föld legtekintélyesebb hatóságai törvényt hoznak: üldözés és halálbüntetés terhe mellett a fenevadat kell imádni, az ő pecsétjét kell felvenni. Most segítse meg Isten az Ő népét, mert mit is tehetnének ilyen félelmetes összecsapásban a segítség nélkül? {5T 212.5}

A bátorság, a lelkierő, a hit és az Isten megmentő hatalmába vetett feltétlen bizalom nem egy pillanat műve. E mennyei eredetű tulajdonságok megszerzéséhez évek tapasztalata szükséges. Isten gyermekei már előzőleg a szent életre való törekvéssel és az igazsághoz való szilárd ragaszkodással pecsételték meg sorsukat. Számptalan kísértés közepette tudták, hogy szilárdan ellen kell állniuk, máskülönben elbuknak. Érezték, hogy súlyos kötelesség vár rájuk. Azt is tudták, hogy bármelyik órában felszólítást kaphatnak, hogy tegyék le fegyverzetüket. S ha életük anélkül zárulna le, hogy feladatukat nem végezték el, az örök veszteségük lenne. Buzgón elfogadták a menny világosságát, akár az első tanítványok Jézustól. Régen, amikor pusztákba és hegyekbe űzték az őskeresztényeket, amikor földalatti börtönökben haltak meg éhség, hideg, kínzások miatt, amikor a vértanúhalál látszott az egyetlen kiútnak szorongatott helyzetükből, még örvendeztek is, hogy Isten méltónak találta őket arra, hogy szenvedjenek az értük megfeszített Krisztusért. Ragyogó példájuk megnyugvás és bátorítás lesz Isten népének, akik majd olyan nyomorúságos időben élnek, amilyen még sohasem volt. {5T 213.1}

Nem mindenkit pecsételnek el, aki szombatünnepelőnek vallja magát. Még akik másokat tanítanak az igazságra, azok között is sokan akadnak, akik nem nyerik el homlokukra Isten pecsétjét. Övék volt a világosság, ismerték Mesterük akaratát, értették hitük minden pontját, tetteik mégsem álltak összhangban hitükkel. Akik annyira jártasak voltak a próféciák és az isteni bölcsesség ismeretében, azoknak a tettek mezejére kellett volna vinniük hitüket. „Parancsolniuk kellett volna házuk népének maguk után” (I. Móz. 18:19), így rendezett családi életükkel bemutathatták volna a világnak az igazság emberi szívre tett hatását. {5T 213.2}

Hiányzik belőlük az istenfélelem és az odaadás, nem jutottak el a vallásos tapasztalat magasabb szintjére, és ezzel másokat is megnyugtattak állapotuk felől. A véges emberi ítélőképesség nem fogja fel, hogy ha azokat választják példaképül, akik olyan gyakran nyitották meg előttük Isten szavának kincstárát, akkor bizonyosan veszélybe sodorják lelküket. Jézus az egyetlen igaz mintakép. Mindenki kutassa térden állva, a gyermek alázatos, befogadó szívével, de a saját szemével az írásokat, hogy megtudja, mit kíván az Úr. Akármilyen bőven részesült is egy lelkész Isten kegyelméből, ha később elhanyagolja az Úrtól nyert világosság követését, s nem akar kisgyermekként tanulni többé, akkor sötétségbe és ördögi csapdába téved, és másokat is oda vezet. {5T 214.1}

Egyikünk sem nyeri el Isten pecsétjét, amíg jellemünkön akár egyetlen hiba vagy folt éktelenkedik. Jellemhibáink kiküszöbölése saját kötelességünk, hogy lelkünk temploma tisztán álljon, minden csúfságtól mentesen. Akkor majd ránk hull a késői eső, amint a korai eső hullott a tanítványokra pünkösdkor. {5T 214.2}

Nagyon könnyen megelégszünk eredményeinkkel. Gazdagnak tartjuk magunkat, és nem tudjuk, hogy „nyomorultak vagyunk és szánalomra méltók, szegények, vakok és mezítelenek”. Ideje, hogy megfogadjuk a hű tanúbizonyosság felszólítását: „Tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megtisztult aranyat, hogy meggazdagodj, fehér ruhát, hogy felöltözz, s ne lássák szégyenletes mezítelenséged, és kenetet, hogy megkend szemedet és láss.” (Jel. 3:17-18) {5T 214.3}

Ebben az életben tüzes próbákon kell átmennünk, súlyos áldozatokat kell hoznunk, ám Krisztus békéje a jutalmunk. Olyan kevés lemondást vállalunk, olyan keveset szenvedünk Krisztusért, hogy már csaknem teljesen elfeledtük a keresztet. Ki kell vennünk részünket Krisztus szenvedéseiből, ha majd trónjára szeretnénk ülni vele. Míg önmagunk kényeztetésének könnyű ösvényét tapossuk és visszariadunk az áldozattól, addig hitünk nem szilárdul meg és nem ismerhetjük meg sem Jézus békéjét, sem azt az örömet, ami a győzelem tudatának gyümölcse. Akik a megváltottak seregéből a legnagyobb dicsőségben részesülnek, akik Isten és a Bárány trónja előtt fehérbe öltözötten állnak, jól ismerik, mit jelent a küzdelemben felülkerekedni, mert a nagy nyomorúságból jöttek. Akik a küzdelem helyett behódoltak a körülményeknek, nem tudják majd, hogyan álljanak helyt azon a napon, amikor mindenkinek a saját igazságosságával kell megmentenie önmagát. Bár Noé, Jób és Dániel megállták helyüket, mégsem menthették volna meg sem fiukat, sem lányukat (Ezék. 14:12-23). {5T 215.1}

Senkinek sem kell azt mondania, hogy esete reménytelen, hogy képtelen keresztényként élni. Krisztus mindenkiről gondoskodott halálával, s Ő mindig jelenlevő segítség a szükség idején. Ha hittel kérünk Tőle, meghallgatja kéréseinket és válaszol is rájuk – ezt ígérte. {5T 215.2}

Élő és tevékeny hit! Szükségünk van rá, mindenképpen meg kell szerezniünk, különben gyengék leszünk és kudarcot vallunk a megpróbáltatás napján. Az utunkra ereszkedő sötétségnek nem szabad eltántorítania, sem kétségbeejtenie minket. Nem más ez, mint az a lepel, amellyel Isten fedi el dicsőségét, amikor eljön, hogy gazdag áldásokat hozzon nekünk. Már múltbeli tapasztalatainkból kellene ezt tudnunk. Azon a napon, amelyen Isten perbe száll népével, a múltnak ez a tapasztalata a megnyugvás és a remény forrása lesz számunkra. {5T 215.3}

Most kell szeplőtlenül megtartanunk magunkat és gyermekeinket a világtól. Most kell megmosnunk és megfehéritenünk ruhánkat a Bárány vérében. Most kell felülkerekedniünk büszkeségünkön, szenvedélyeinken és lelki restségünkön. Most kell felébredniünk, és elszánt igyekezettel kiegyensúlyozottá tennünk jellemünket. „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket!” (Zsid. 3:15) Nehéz időket élünk, virrasztva, várva Urunk eljövetelét. A világot ugyan sötétség borítja, „de ti, testvérek – mondja Pál –, nem jártok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módra lephessen meg” (I. Thessz. 5:4). Isten szándéka mindig az, hogy világosságot hozzon elő a sötétségből, örömet a bánatból, pihenést a fáradtságból, várakozó és vágyakozó lelkünk felüdítésére. {5T 215.4}

Mit tesztek, testvéreim, hogy a felkészülés óriási munkáját elvégezzétek? Akik egyesülnek a világgal, a világ mintájára formálódnak, s a fenevad bélyegének felvételére készülnek elő. Akik nem bíznak magukban, akik megalázzák magukat Isten előtt és megtisztítják lelküket az igazság iránti engedelmisségükkel – azok a mennyei mintára alakulnak át, s Isten elpecsételésére készülnek föl. Amikor kiadják majd a rendeletet, és az emberekre ráütik a pecsétet, jellemük tiszta és szeplőtlen marad az örökkévalóságra. {5T 216.1}

Itt a felkészülés ideje. Isten pecsétje nem kerül tisztátalan férfi vagy nő homlokára. Nem kerül a nagyravágyó, világot szerető, csalárd és hamis szívű ember homlokára. Aki a pecsétet elnyeri, annak szeplő nélkül kell állnia Isten előtt, a menny várományosaként. Menjetelek előre, testvéreim! Most csak röviden írhatok erről, csupán a felkészülés szükségességére akarom terelni figyelmeteket. Kutassátok az írásokat, hogy megérthessétek, milyen félelmetesen komoly napokban élünk. {5T 216.2}